

Червеношийката.

(легенда)

Когато дѣдо Господъ създаде всички животни и птици и ги назова съ имена, Той създаде и една малка сива птичка.

— Помни, че името ти е Червеношийка, — каза Богъ на птичката.

Тогавя Той я сложи на ржката си и я пустна да хврѣкне.

Птичката полетѣ и разгледа хубавата земя, кждето трѣбваше да

живѣе. Поиска ѝ се да види и себе си. Огледа се въ единъ тихъ и бистъръ потокъ, и видѣ, че бѣше цѣлата сива. Въртѣ се, обрѣща се надъ водата, но не можа да съгледа ни едно червено перце. Стана ѝ болно и тя полетѣ къмъ своя Творецъ.

— Дѣдо Господи, — попита тя, — защо се казвамъ Червеношийка, когато съмъ сива отъ човката до опашката? Когато нѣмамъ нито едно червено перце?

Съ кротка и блага усмивка дѣдо Господъ отговори:

— Нарекълъ съмъ те Червеношийка и така ще се казвашъ. А червени перца на шийката си ще получишъ, когато ги заслужишъ.

Птичката замълча и литна надъ райската градина, като размисляше дълбоко. Какво би могла да направи тя, една толкова малка птичка, та да получи червени пера?

Безброй много години минаха отъ този день. Животни, птици и хора бѣха напустнали рая и заселили по земята, но малката Червеношийка все още бѣше сива.

Единъ день тя кацна на своя храстъ, надъ гнѣздото на малкитѣ си и се замисли. Какво ли не бѣше направила тя, и родителитѣ ѝ, и дѣдитѣ ѝ, и прадѣдитѣ ѝ, за да заслужатъ червени перца? Тѣ проявиха и доброта, и смирение, и храбростъ, и хубава пѣсень! Но, уви! Мечтанитѣ червени перца не израслоха.

Въ тоя моментъ отъ вратитѣ на Иерусалимъ започнаха да излизатъ много хора и цѣла тѣлпа се отправи къмъ хълма, кждето бѣ гнѣздото на птичката.

Зададоха се конници на горди коне, войници съ дълги копия, палачи съ гвоздеи и чукове. Тамъ имаше и горделиви свещеници, и сждии, и плачещи жени, а предъ тѣхъ тѣлпа отъ безочливи хора, грозна свита отъ улични зѣпловци.

Малката сива птичка седѣше трепереща на гнѣздото си. Тя се боеше, че всѣки мигъ хресталака ще бжде сгазенъ и нейнитѣ рожби убити.